

Lövith Egon Képzőművészeti Kollégáival

Ez egy főiskolás kép, 1952-ben készült Kolozsváron, közvetlenül az államvizsga előtt. Rajtam kívül nincs zsidó a képen. Három közülük román: Ștefănescu Mircea, Ilici Octavian (fehér inges), a harmadikra nem emlékszem. A negyedik Puskás Sándor, egy magyar fiú. Ezek voltak a társaim a Képzőművészeti Főiskolán. Én itt vagyok, balról az első. Egy olyan jelenetet ábrázol, hogy szedjük széjjel Ștefănescu Mirceát, aki kapaszkodik, és én is le akarom lökni Ilicét. Ez egy nagyon kedélyes társaság volt. A központi parkban, ahol most is van egy tó, a tavon egy kis szigeten volt a főiskola. Volt egy kis híd jobboldalt, azon keresztül jártunk be a főiskola épületébe, ahol volt egy emelet a pavilonnak, és volt két nagy terem. A képen már nem lehet látni az épületet. 1947-ben elvégeztem egy kurzust a művészeti iskolában. Olyan szakszervezetszerűség volt, ahol egy pár festőművész rendezett egy műhelyt, és tanítottak minket. Egy évet voltam ott, igazolványt is adtak. Amikor a Magyar Művészeti Intézetbe [Magyar Képzőművészeti Intézet] kerültem 1948-ban, akkor a második évre vettek fel, mert beszámították nekem az előző évet. Nagyrészt magyar vezetőség volt, Kovács Zoltán volt a rektor. Délelőtti diák voltam, délután középiskolás, mert nem volt befejezve a középiskolám, és kellett az érettségi, mert addig nem mehettem államvizsgázni. 1949-ben bevezették, hogy két nyelven tanítottak [románul és magyarul], és az intézet átalakult Ion Andreescu Művészeti Intézetté, és Aurel Ciupe lett a rektor. Akkor a sétatérén [a központi parkban] megkaptuk a nagy festészeti pavilont. Nagyon sok magyar volt, akiket lassan leváltottak a fontosabb pozíciókból. Az intézetben, a szobrászaton voltak jó nevű szobrászok, mint Szervátiusz, aki főleg technológiát tanított: faragást, öntést, ilyesmit, de nem vitte tovább a lektorságnál [Szervátiusz Jenő, 1903--1983, szobrászművészről van szó. -- A szerk.]. Zsidó volt a művészettörténet-tanárom, Balaska Nándor, aki magyar kultúrában nőtt fel, és aztán kiment külföldre. Voltak tantárgyak, amiket magyarul is és románul is adtak elő, lehetőleg két nyelven kellett tudjon a tanár. 1950-ben már kineveztek preparátornak [segédtanárnak] anatómiából, rendesen be voltam jegyezve a tanári karba. Akkor meg délelőtti diák voltam, délután preparátor. 1953-ban végeztem a szobrászaton, és ott maradtam az intézetben, végigcsináltam az egész

számárlétrát. Ahogy végeztem, rögtön asszisztens lettem, s aztán rá vagy hét évre lektor lettem, és utána előadó egyetemi tanár. A főtantárgyakat -- rajzot, szobrászatot, kompozíciót -- én tanítottam.